

Nieuwsbrief

Holistisch coach Marleen van Wegberg:

**‘Kwaliteit van luisteren:
we hebben het nodig’**

In hotel-restaurant Maashof worden dit jaar drie opeenvolgende workshops aangeboden, waarbij luisterende kwaliteiten telkens een stapje dieper aan bod komen. De eerste bijeenkomst van Luisteren met je hart vond plaats op donderdag 23 juni. Aansluitend was er een gesprek met holistisch coach Marleen van Wegberg die de workshops leidt.

Wat doet een holistisch coach eigenlijk?

Marleen van Wegberg, coach, mediator en docent bij Centrum voor Mensontwikkeling, hoeft er niet lang over na te denken. ‘Als holistisch coach kijk je naar de mens in zijn geheel. Lichaam en geest kun je niet los van elkaar zien. Hoe je je emotioneel voelt, beïnvloedt je gezondheid. In de workshop Luisteren met je hart leer je je luistervaardigheden te verdiepen. Vaak luisteren we

om te reageren, waardoor we de ander niet meer echt kunnen horen. Je denkt te weten wat het beste voor die ander is. Met goede intenties ga je dan zelf invullen. Vaak ben je zo bezig met je eigen gevoelens en overtuigingen dat je je daarin verliest. Door de kwaliteit van echt luisteren naar de ander te verbeteren, kun je nóg meer open staan voor de behoeften van gasten, cliënten en hun naasten.’

>> Lees verder op pagina 4

Van de voorzitter

Zomaar een dag in Mariaweide

De geur van kruidige soep hangt in het voorportaal van Mariaweide. Buiten is het onstuimig herfstig. Binnen heerst er een serene rust als de grote houten voordeur in het slot valt. Een jonge verpleegkundige dartelt met wat medische attributen via de trap omhoog.

Voorzichtiger loopt een gastheer met een serveerblad met volle koffiekopjes en een schaal met koekjes. Vanuit de nieuwe keuken klinken huishoudelijke klanken en wordt de boodschappentas leeggeruimd met alle verse ingrediënten voor een deel van de week. De locatie-manager loopt zijn kamertje, gelegen tussen alle gasten, binnen met wat papieren, waar de nieuwe kleuren in te herkennen zijn. Er wordt geklust aan de verlichting van de Mariaweide-steen bij de ingang. In de huiskamer klinken zachtjes broze gesprekken tussen gasten en hun familie. De schoonmaakploeg heeft het sanitair al grondig gepoetst. In de tuin genoten deze zomer enkele gasten en hun naasten van het groen, de fontein en de vogeltjes. Die tuin en het ruime overdekte terras worden straks weer winterklaar gemaakt voor het nieuwe seizoen. De telefoon gaat en de poort wordt open gemaakt voor parkeerders. In de huiskamer speelt een troubadour op zijn gitaar voor enkele gasten die naar beneden kunnen komen. Boven klinkt het klotsend gedraai van de wasmachine en het sissend geluid van de bezige strijkijzer. Gestaa getyp is hoorbaar vanuit het secretariaat en de financiële boekhouding. De kleurrijke bloemen worden secuur ververst in het hele kloostergebouw. In

de grote statige vergaderkamer wordt nog overleg gevoerd. De kokkin bekijkt de menu's van de dag en bespreekt de details en de individuele wensen met de zorgvrijwilliger. Een serieus tweegesprek over palliatieve thuiszorg is zichtbaar door de ruiten van het kleine kamertje naast de lobby. De bel gaat en voordeur wordt opengedaan door een gast-dame. De familie wordt welkom geheten en begeleid naar de kamer van haar stervende vader. Boven houdt een zorgvrijwilliger een broze, rimpelige hand zachtjes in zijn eigen sterke hand, terwijl beider gedachten verder gaan. Het stille kaarsje brandt aan het eind van de kloostergang. Buiten gaat het dagelijkse stadsleven voor het Dominicanenplein onverstoort door.

Zomaar een greep uit een doordeweekse dag in hospice Mariaweide.

Op de achtergrond werken nog meerdere mensen mee voor hospice Mariaweide, zoals onze hospice-arts, vertrouwenspersoon, geestelijk verzorger, fysiotherapeut, kapper, pedicure, accountant, leden van de Raad van Advies, bestuurders, sponsors en andere organisaties, waarmee Mariaweide constructief samenwerkt. Ook betrokkenen, die de belangrijke taak hebben om direct of indirect mensen te helpen die het moeilijk, soms héél moeilijk hebben. En dát zijn onze gasten in hun laatste levensfase, en niet te vergeten hun allernaasten, allemáál.

Rom van Strijp,
voorzitter van hospice Mariaweide

Stichting Hospice Venlo Mariaweide

Colofon

Deze Nieuwsbrief verschijnt tweemaal in 2022 en is een uitgave van de Stichting Hospice Venlo. Aan de informatie in dit blad kunnen geen rechten worden ontleend.

Redactie Albert Lamberts
Helma Cremers
John Huijs
Geert Beurskens
Annelies Thomassen
Marlou Opheij
Fons Hikspoors

Fotografie Lé Giesen en foto's uit privé-bezit

Ontwerp Marc Hurkens, www.marcand.nl

Druk Drukkerij Knoops

Oplage 1.000 exemplaren

Adresgegevens
Hospice Mariaweide
Nieuwstraat 41
5911 JS Venlo
t 077-473 81 60
f 077-473 81 70

Algemeen
receptie@hospicevenlo.nl

Zorg
mariaweide.verpleegkundige@dezagroep.nl

Bestuur
info@hospicevenlo.nl

Website
www.hospicevenlo.nl

Het rekeningnummer van Stichting Hospice Venlo is IBAN: NL50RABO0106763466

Mariaweide nieuwsbrief

Bert Janssen over de restyling:

Interieur hospice is weer helemaal van nu

Interieur hospice is weer helemaal van nu. Het interieur van de benedenverdieping van hospice Mariaweide is gerestyled. Dat was nodig omdat de vorige inrichting sleets begon te worden. Bovendien waren sommige onderdelen niet meer van deze tijd of niet meer goed in balans met elkaar.

Het vorige interieur van het hospice dateerde van 2008, het jaar waarin hospice Mariaweide de eerste gast mocht verwelkomen. 'In die tijd was dat een eigentijds geheel', zegt Bert Janssen die de restyling begeleidde. 'Maar de afgelopen jaren is er heel veel veranderd op

interieurgebied. Dus we wilden de inrichting graag naar 2022 brengen. Bovendien begon een deel van het interieur sleets te worden. Een ander minpunt was dat sommige banken en fauteuils niet comfortabel waren en daardoor amper gebruikt werden. En net als mensen dat thuis doen waren ook in het hospice in de loop der jaren wat elementen toegevoegd die niet mooi harmonieerden met de oorspronkelijke inrichting.'

Hoog tijd voor een restyling dus. Bert Janssen heeft daarbij de elementen die de toets der kritiek nog konden weerstaan als uitgangspunt genomen. Die heeft hij aangevuld met

Jaargang 17 | nummer 2 | najaar 2022

comfortabele, eigentijdse elementen. Het resultaat is een comfortabel, harmonieus én flexibel geheel dat helemaal 2022 is.

Schilderij

'Voor de herkenbaarheid van de sfeer vond ik het belangrijk om enkele goede onderdelen te behouden. De gotische eiken kast in de woonkamer bijvoorbeeld, die de kloostersfeer mooi onderstreept. Ook de gordijnen, de bank en het schilderij boven de bank kunnen prima nog een ronde mee. Voor het nieuwe kleurenpalet heb ik me laten inspireren door de kleuren in dat schilderij. Het tapijt, de

Bert Janssen

zich de ramen in bevinden. Gezien vanaf de entree gaan de tussenwanden van donkerblauw naar steeds lichterblauw. 'Daarmee heb ik willen aangeven dat de overledene van het donker naar het licht gaat, naar de hemel zo je wil. Dat vind ik een mooie gedachte.'

Ook de keuken is vernieuwd. Weliswaar is de opstelling hetzelfde gebleven, maar de kastjes, de apparatuur en het tegelwerk zijn vervangen. De kleur van de keuken harmonieert nu mooi met kleuren op de wanden in de entree en de woonkamer. En een vrolijk schilderij geeft de keuken net weer meer pit.

Bert Janssen: 'Ik denk dat het hospice in grote lijnen nog steeds dezelfde uitnodigende en warme uitstraling heeft als voorheen, maar dat het allemaal net wat frisser en comfortabeler is dan voorheen. Ik vind het wel grappig dat een medewerker tegen me zei dat ze vooral de nieuwe bank in de woonkamer zo'n

verbetering vond. Terwijl die bank nou net een van de weinige meubels is die zijn blijven staan. Zo zie je maar dat oude meubels ineens nieuw kunnen lijken als je ze met de juiste elementen combineert. Hoe dan ook hoop ik dat gasten en medewerkers zich de komende jaren weer helemaal op hun gemak voelen in deze nieuwe inrichting.'

John Huijs

'Kwaliteit van luisteren, we hebben het nodig'

Proces

'We hebben het druk met alles en iedereen. Vaak kunnen mensen kopen wat ze willen en tóch missen ze iets. Er is een leegte. De verbinding met hun binnenwereld is een onontgonnen gebied. Gedachtes, gevoelens, verwachtingen, overtuigingen, vluchtgedrag... Ondanks alle geluiden om je heen kun je leren om stil te zijn van binnen. Ik wil graag mensen bewust maken van die innerlijke stilte en de kracht die daarin verborgen ligt. Vonkjes van bewustzijn verspreiden, zin en betekenis geven aan je leven, je innerlijk vuur vinden. In jezelf liggen alle antwoorden. Het is wel een heel ontwikkelingsproces om die te vinden.'

Blij gevoel

'We hebben vijf fysieke zintuigen. Zien, horen, ruiken, proeven en tasten. Je intuïtie, de wijsheid in je ziel, je gevoel, is een innerlijk zintuig. Dat kun je ontwikkelen door stil te zijn en naar jezelf te luisteren. Dan maak je verbinding met een andere dimensie in

De samenwerking tussen Hospice Mariaweide en de VPTZ (Vrijwilligers Palliatieve Terminale Zorg) krijgt steeds meer vorm. Een van de speerpunten is het organiseren van opleidingen en trainingen voor vrijwilligers en medewerkers. Het project Luisteren met je hart is daar een mooi voorbeeld van. Het is het resultaat van de gezamenlijke zoektocht naar mogelijkheden om de zorg verder te verbeteren en te verrijken.

jezelf. Bij die overgang kun je diep gaan en 'innerlijke ruis' op het spoor komen. Alles wat in de weg staat tussen jou en een open en wezenlijke verbinding met de ander. Ontdaan van innerlijke ruis, kun je er helemaal zijn voor die ander en een gevoel van vertrouwen en veiligheid geven. Dat begint dus met te durven luisteren naar jezelf. Jezelf onder ogen zien, jezelf durven zijn en kijken wat er dan ontstaat. Jouw aanleg, je gave, je waarneming kun je zo vergroten. De kwaliteit ervan verbeteren. Je ondervindt een blij gevoel als je bezig bent om je persoonlijkheid te ontwikkelen.'

Wake-up-call

Na diverse opleidingen en veel praktische ervaring op het gebied van coaching, therapie en lesgeven heeft Marleen van Wegberg in 2003 Centrum voor Mensontwikkeling opgericht. Sinds twintig jaar leidt ze ook mensen op tot holistisch coach en energetisch therapeut.

'Het was een zoektocht voor mij. Katholiek opgevoed en tot mijn negentiende jaar bij de Jezuïeten op school geweest, zei mijn vader tegen mij: "Met een rechtenstudie kun je alle kanten op". Na twee jaar wist ik: dit is het niet. Vervolgens deed ik een studie Spaanse Taal en Letterkunde, werkte ik als projectmanager in de stedelijke vernieuwing en als commissaris voor verschillende non-profit instellingen op het gebied van wonen en zorg. Aanvankelijk ben ik dus een hele andere kant opgegaan. Na ruim twintig

jaar kreeg ik twee keer een burn-out. Én een wake-up-call. Ineens vielen de puzzelstukjes samen. Zó moet je niet verder gaan. Ga mee met de stroom van het leven. Ik stemde af op mijn eigen behoeften en het werk dat daar het beste bij paste. Werken met mensen. Hun beweegredenen en behoeften helder maken, om zich verder en diepgaander te kunnen ontwikkelen.'

Innerlijke zelf

'Laat de kinderen tot mij komen', zei Jezus. Onschuldig zijn als een kind is een groot goed. Voor mezelf was dat ook een ontdekking. Je komt nooit uitgeleerd. Ik ga twee à drie keer per jaar in Stilte retraite. Dan ben ik met mezelf en met 'boven' verbonden. Met een hogere macht, of hoe je het noemen wilt. Zo leer je je innerlijke zelf echt kennen. Ik haal er inspiratie en kracht uit en laad mijn accu weer op.

Kwaliteit van luisteren: we hebben het nodig. Vrijwilligers onder elkaar, professionals en vrijwilligers, vrijwilligers en gasten. Hoe kun je in het proces van de organisatie ervoor zorgen dat er tijd en ruimte voor komt? Dat het stevig verankerd blijft, niet weg ebt, een levend geheel wordt? Door goed naar elkaar te luisteren en elkaar durven aan te spreken. Om dit te kunnen moet je eerst leren luisteren naar jezelf.'

www.centrumspirit.com

Helma Cremers

Mariaweide nieuwsbrief

Hulpverlening in Venlo (deel 12 en slot)

Van Mutsaersoord naar MAK

Het voormalige hoofdgebouw van het Mutsaersoord uit 1930. (Foto: collectie Albert Lamberts)

Vóór het intermezzo over de zusters, die decennialang werkzaam waren in het Mutsaersoord in Venlo, waren we gebleven bij de ingebruikname van het herbouwde kinderkuis, het Agnespaviljoen. De Tweede Wereldoorlog had zijn verwoestende sporen nagelaten, niet alleen in de stad Venlo zelf, maar ook aan de randen. Met name de Grote Heide was een gezocht doelwit van geallieerde bommenwerpers om het daar gelegen Duitse vliegveld, de Fliegerhorst, te raken. Daarnaast had de Duitse bezetter ongevraagd allerlei gebouwen in en om de stad geconfiscieerd en die niet zonder forse schade achtergelaten. Enfin, de herstelwerkzaamheden kregen hun beslag, ook op de berg aan het Mutsaersoord.

Het leven hervatte zijn gangetje. De zusters van de Heilige Vincentius bleven tot 1970 actief. Toen droegen zij het beheer over aan de Stichting M.A. (Mutsaersoord-Agnespaviljoen) en het latere M.A.K. (Mutsaersoord-Agnespaviljoen-Kleuterhof). In 1983 vertrok de laatste zuster, ook uit de zorg voor de patiënten. Een gedenkwaardige periode werd afgesloten en dat werd drie jaar later nog eens extra benadrukt met de invoering van een nieuwe naam: Mutsaersstichting. Toen hadden er al vele ontwikkelingen plaats-

gevonden in onze maatschappij en diensten-gevolge ook in de jeugdzorg. Van de vroegste doelstelling: herstellingsoord voor trein- en trampersoneel in het sanatorium was het accent duidelijk verlegd naar opvang van, respectievelijk zorg voor kinderen en (jong) volwassenen. Daar duidt het huidige motto ondubbelzinnig op: *Geen kind op straat, geen gezin in de steek en geen volwassene verdwaald.* Jeugdzorg is een item. Het aantal gebroken gezinnen nam in de voorgaande decennia fors toe met alle gevolgen daarvan voor de kinderen. Op de site staat, dat de Mutsaersstichting *zich beweegt in het maatschappelijk landschap, dat voortdurend onderhevig is aan de dynamiek binnen de wet- en regelgeving van de Jeugdzorg.* Het resultaat, een Full Service Network voor geïndiceerde jeugdhulpverlening en geestelijke gezondheidszorg aan kinderen en jongeren, trouw aan krachtige beloften. Momenteel verleent de Mutsaersstichting vanuit een aantal locaties in Zuid-Nederland zorg. Vaak in ambulante vorm. De Mutsaersstichting heeft haar vleugels uitgeslagen naar onder andere Den Bosch, Eindhoven, Helmond, Kerkrade, Maastricht, Tilburg, Venlo, Venray en Weert en nog enkele andere kleinere plaatsen. Vanuit die vestigingen biedt de Mutsaersstichting (jeugd)zorg en hulpverlening, wel-

zijnsdiensten, onderwijs en maatschappelijke opvang. In Venlo is de overkoepelende organisatie gehuisvest. Als hulpsinterklaas maakte ik 25 jaar lang mijn opwachting in een tiental units met spannende namen als Vossenhol, Kiekeboe, Ketelbinckies en Villa Kakelbont, waar kinderen in de leeftijd van pakweg 4 tot en met 20 jaar de nodige zorg genoten. Ik hoorde schrijnende verhalen van de kleintjes, die immers alles aan Sinterklaas toevertrouwen. Ik onderhield me met de jong-volwassenen, die letterlijk in levensbedreigende crises verkeerden. Als Sinterklaas mocht ik een straaltje licht laten schijnen. Wanneer Jos van het Mutsaersoord zo rond half november belde hoefde ik daar niet over na te denken. Een volmondig ja. De kinderen hebben er immers zelf niet voor gekozen, zomin als voorheen zieke personeelsleden van de Spoor- en Tramweg, riepen om opvang, om hulp. Genderdysforie, eetstoornissen, traumaverwerking en nog zo vele andere problemen roepen om adequate aanpak. Al 95 jaar wordt daar, in het Mutsaersoord en op die vele andere 'Mutsaerslocaties', die hulp geboden, noodzakelijke hulp.

Albert Lamberts

‘Ik ben apetrots op Juliette’

‘Ik ben apetrots dat mijn vrouw dit heeft gedaan, maar niet in de verwachting dat ik hier zelf nog terecht zou komen’. Jan Zanders is een ‘gelukkig’ man. Hij slijt zijn laatste dagen in kamer 1 van het hospice. Hoewel laatste dagen: ‘Eten en drinken gaat goed. Het zit er in dat ik hier mischien nog wegga. Ik begin weer wat op te knappen’, vertelt Jan.

Ik tref hem aan in zijn kamer, net verzorgd en bezig met een scheerbeurt. Ik wacht even met voorstellen totdat hij klaar is, waarna ik mezelf introduceer en Jan verast roept: ‘Ik dacht dat je de fysiotherapeut was’. Daarmee is de toon gezet. Jan krijgt graag bezoek, heeft veel zin in het gesprek en wil graag vertellen. Over zichzelf, maar vooral ook over zijn vrouw Juliette, die dertien jaar geleden Hospice Mariaweide oprichtte.

Jan is 87, geboren in Horst maar al sinds 1961 Venloonaar. Hij leerde zijn Juliette kennen toen hij samen met haar broer dezelfde school bezocht en dagelijks met hem op fietste. ‘Bij Juliette thuis kregen ze een televisie. Dat was nogal bijzonder in die tijd en ik mocht daar elke zaterdag om acht uur ‘s avonds komen kijken. Haar vader zag een relatie tussen mij en zijn dochter wel zitten, maar Juliette wilde dat liever zelf uitzoeken’, vertelt Jan. Uiteindelijk kwam het er toch van. Zijn verloofde zat toen al op kamers aan de Deken van Oppensingel in Venlo. Hij zat destijds nog in dienst, maar stuurde een open sollicitatiebrief naar Océ Van der Grinten, waar hij na een gesprek en een psychologische test met open armen werd ontvangen.

Jan: ‘Ik kwam uit dienst en ging bij research aan het werk te gaan. Later vertelde een van onze kinderen altijd dat haar vader uitvinder was, als anderen naar mijn beroep vroegen. Ik heb er tot mijn zestigste gewerkt’. Bij zijn afscheid van Océ kregen Jan en Juliette van hun kinderen een overtocht naar Engeland cadeau. ‘We hebben altijd veel gereisd en veel gezien. Met de caravan naar zee of naar de bollenvelden, maar ook Engeland dus’.

Op kamers

‘Juliette komt oorspronkelijk uit Lauradorp. Dat lag tegen Waubach aan en is nu allemaal de Zuid-Limburgse gemeente Landgraaf. Maar omdat haar vader een functie bij de politie in Horst kreeg, verhuisde de hele bups toen zij elf jaar was

naar Noord-Limburg. Mijn vrouw begon haar carrière als verpleegster in Roermond. Daar deed ze aansluitend – zonder dat haar vader het wist – een opleiding tropenverpleegkundige, met het idee om in Congo te gaan werken.

Daar is het niet van gekomen, omdat een van haar broers in Haarlem gynaecologie studeerde. Die vroeg haar naar Noord-Holland te komen werken, op een kinderafdeling in een kasteeltje in Heemstede’, herinnert Jan zich. Uiteindelijk is zijn vrouw in Venlo operatiezuster geworden. Dat ze zijn getrouwd, hebben ze eigenlijk te danken aan de hospita van Juliette. Jan: ‘Die vroeg waarom we niet in het huwelijk traden, ik was er tenslotte heel vaak. Maar ja, Juliette had maar één kamer en in die tijd lag een eigen woning niet voor het oprapen. Kregen we er prompt twee kamers bij en toen was het zo gepiept!’

Dankzij zijn werkgever Océ kregen Jan en Juliette echter al snel een woning aan de Vinckenhofstraat in Venlo. Jan: ‘Daar is onze dochter geboren. We kregen drie kinderen, maar in die eerste kraamtijd kregen we een goede band met de burens. Daar werd namelijk een maand later ook een meisje geboren. Het buurmeisje is altijd een hartsvriendin gebleven’.

Maar haar beste vriendin Charlotte leerde Juliette kennen tijdens een les anatomie in Roermond. ‘Die ging met haar mee naar Heemstede. Helaas is Charlotte een tiental jaar geleden aan kanker overleden. Juliette heeft haar veel bezocht toen ze in een hospice in Roermond lag. Zij was daar erg enthousiast over. Het plan om ook in Venlo een hospice op te richten is toen geboren’. Toen Juliette stopte met werken, kreeg ze tijd om haar plan te verwezenlijken. ‘Ze dacht daar twee jaar voor nodig te hebben, maar het werden er vier’.

Er is destijds lang gezocht naar een geschikte locatie voor het hospice. Voorop stond dat het een plek tussen de mensen moest worden en niet in een buitenwijk aan de rand van de stad. ‘Onze dochter werkte toen in Utrecht voor een architectenbureau en die tipte ons over het Dominicanenklooster. Juliette heeft toen contact opgenomen met de prior over de mogelijkheden.

Het klooster is toen verkocht aan Woonwenz, met de belofte dat in het voormalige klooster, naast appartementen, het mooiste hospice in Nederland zou worden

gebouwd. En die belofte heeft Woonwenz gehouden. Ze hebben zelfs gezorgd dat er een zeer professionele keuken in kwam, zonder dat het de stichting een cent kostte. Want ja, geld dat was er niet’, herinnert Jan zich. ‘En de verbouwing van de toren van het klooster werd met een rijstevlaai betaald’.

IJs met slagroom

Terwijl Jan zijn verhaal doet, worden we even gestoord door een medewerkster die graag zijn lunchwensen noteert. ‘Soep natuurlijk en ijs met slagroom’, lacht Jan. Ijs met slagroom? ‘Zeker! ‘s Morgens bij het ontbijt een kom chocoladevla met slagroom, ‘s middags dus ijs met slagroom bij de lunch en ‘s avonds ook weer pudding met slagroom. Ik ben hier al een kilo aangekomen’, vertelt hij. En dat hij niet veel meer te missen had toen hij als gast in Mariaweide kwam, was het resultaat van een vervelende periode van vallen, gebroken ribben, weer vallen en een longperforatie en tot slot een buikoperatie omdat zijn darmen overhoop lagen. ‘Ik heb na een van die valpartijen een tijdje gerevalideerd in de Munt in Tegelen. Ook mooi!’

Mocht aan zijn verblijf in het hospice eindigen met zijn overlijden, dan weet Jan al waar hij wordt begraven: ‘Bij Juliette! Die had een enorme angst voor begraven of cremieren. Enkele maanden voor haar dood las ze een artikel over een particulier kerkhof in Maastricht met galerijgraven. We zijn daar toe een kijkje gaan nemen en het was gelijk goed. Een prachtige plek. Juliette heeft er toen een graf voor ons uitgezocht naast een boom’, vertelt Jan. Hij gaat er nog geregeld naar toe. Zeker elk jaar met de Kerst en vervolgens naar de stilte-ruimte in Hospice Mariaweide. ‘Zo mooi. Er zit zoveel van haar in’.

Jan is, voor zover dat het kan, blij met zijn verblijf in Mariaweide. ‘Ik blijf altijd op de hoogte van alles wat hier gebeurt. Ik ben er erg bij betrokken. Nu die nieuwe keuken bijvoorbeeld. En bij binnenkomst in de bestuurskamer hangt een grote foto van Juliette. Dat doet me veel. Het zijn ook fantastische mensen die hier werken, mensen die allemaal een bepaalde ervaring achter zich hebben. Het geeft me veel rust dat ik nu hier ben. Ik voel me hier happy’.

Annelies Thomassen

In gesprek met Alda Janssen

Nachtdienst

Het is nacht. Mevrouw slaapt niet, zegt niet te kunnen slapen vanwege angst en piekeren. Ik vraag of ze het prettig vindt als ik naast haar kom zitten. Dat wil ze graag. Op mijn vraag wat haar zo bezighoudt, zegt ze 'alles'. Ik besluit voorlopig te wachten wat er komen gaat maar daar reageert mevrouw niet op. Uiteindelijk vraag ik 'wat bedoelt u met alles, heeft u een voorbeeld?'

Eerst spreekt ze wat over de familie en haar hondje maar plotseling zegt ze: 'weet je, ik ben altijd naar de kerk gegaan maar sinds ik gehoord heb wat daar allemaal gebeurd is, ben ik niet meer gegaan. Ik ben gewoon bang. 'Bang voor wat?' Dat alles gelogen is...' Hoe was dat dan voor u als u naar de kerk ging?' 'Ik werd er altijd rustig van en na de mis stak ik eigenlijk altijd een kaarsje op, maar nu gelóóf ik het gewoon niet meer. Geloof jij dat allemaal nog wel dan?' Hmmm... wat wordt hier gevraagd aan mij? Het Godsconcept uitwerken op het sterfbed??? Ik wéét het niet en ik blijf stil. Dan zegt mevrouw: 'zou ik het echt fout gedaan hebben dat ik niet meer naar de kerk ben gegaan?' Ik weet niet wat te antwoorden en besluit te vragen of ze wil weten hoe ik er tegenaan kijk. "Ja..."

"Ik denk dat de God waar u tegen gebeden hebt er nog altijd voor u is. Dat heeft met wel of niet naar de kerk gaan niet zoveel te maken". Ik wéét niet waar mijn antwoord vandaan komt, ik zeg het gewoon.... 'Dus je denkt dat ik gewoon moet bidden?'" Ja, dat denk ik. Het blijft stil. "Zullen we samen bidden?'" Ik weet niet of ik op dit moment een Onze Vader voor mekaar krijg, maar het lukt. Ik ben ontroerd – zonder te haperen bidden we hardop.

Daarna blijft het een poosje stil tussen ons. Ik zeg, 'zullen we in de stilte samen een kaarsje gaan aansteken?'" Mevrouw reageert positief en we gaan in de rolstoel naar de stilte. We moeten allebei lachen omdat we geen geld bij ons hebben voor het offerblokje. Ik beloof dat morgen in orde te maken.

Een pareltje, deze nachtdienst. Mevrouw slaapt elke controle en ik voel me, ook nu nog, ontroerd en dankbaar. Zou hét dan tóch waar zijn?? Waar twee verenigd zijn in mijn naam.... Kippenvol.

**-Alda Janssen-
verpleegkundige Mariaweide**

Alda Janssen, verpleegkundige in het Hospice

Sponsors

Een groot aantal vrienden, bedrijven, overheden, instellingen, verenigingen, fondsen, nabestaanden en particulieren ondersteunden Stichting Hospice Venlo in financiële en materiële zin. Het stichtingsbestuur wil iedereen bedanken voor zijn of haar fantastische support.

Wij zijn erg blij met de bijdrage van Stichting Maatschappelijk Steunfonds Blerick, waarmee we de herdenkingsdiensten voor de nabestaanden 3x per jaar kunnen organiseren.

Fondsen Stichting Maatschappelijk Steunfonds Blerick | Roparun

Overheden VWS | Gemeente Venlo

Kunstenaars Marijke Billekens | Eric Toebosch | Peter Verheyden | Willebrord de Winter

Ook helpen?

Wilt u Stichting Hospice Venlo helpen en financieel ondersteunen? Dat kan als sponsor en als particulier donateur.

Voor meer informatie: stuur een e-mail naar info@hospicevenlo.nl en wij nemen graag contact met u op.

Het rekeningnummer van Stichting Hospice Venlo:
IBAN NL50 RABO 0106763466
BIC RABONL2U

Alvast hartelijk dank voor uw bijdrage!

Stichting Hospice Venlo **Mariaweide**

